kranse fra den afdødes nærmeste. Vi mennesker ere jo deltagende, og således skete det, at denne smukke skik lidt efter lidt bredte sig, så når én døde, som man stod i løsere berøring med, vilde man gærne vise den afdødes efterladte, at man tog del i deres sorg. Derfor se vi nu ikke alene kisterne så belæssede med blomster, at de kun ere et blomsterbed, men ofte må endogså en vogn fuld af kranse ledsage kisten, og det uagtet man i kirkerne ser en stor mængde kranse blive liggende, hvilket dog neppe var deres bestemmelse. En af mine bekjendte havde den sorg at miste en ung søn. Manden var af middelstanden, embedsmand. Det var i februar. Til dette unge menneske blev der sendt 167 kranse, mange af dem med 2 palmer, endnu flere med en. Enhver sådan koster 8 à 12 kroner på denne årstid og de andre smukke blomsterkranse 2 à 3 kr. Gjør vi nu en lille beregning, så repræsentere sådanne kranse en værdi af imellem 1000 og 2000 kr. Når vi nu vilde beregne, hvormange der dør om året, tænk så, hvilke uhyre summer der går med til kranse, uden at disse summer gjøre nogen virkelig nytte. Uheldigt er det også, at fattige folk, som jo ikke vil stå tilbage, især ikke hvad begravelser angår, følger denne skik og ligefrem kaster de penge bort, som de ellers så godt kunde have brug for. En fattig portnerske døde i det hus, hvor jeg boede, hendes mand var meget svag og fattig, og de havde fem små børn; — ved konens begravelse blev der sendt 25 kranse. Hendes lille datter fortalte mig denne begivenhed med stor jubel, kransene havde borttaget den sørgelige erindring om moderen. Dersom 20 af disse 25 givere havde slået sig sammen og sendt Faderen 50 kroner, hvilken hjælp til i længere tid at give børnene sund føde. Vist er det, at mange penge bliver givet ud til kranse, som dårlig kan undværes anden steds. Vilde nu fornuftige folk indse, at dette er blevet en misbrug — og det er især kvinderne, jeg henvender mig til, da denne art »blomstermission« har de virksomste medlemmer og ivrigste talsmænd blandt dem — og vilde de bidrage til at afskaffe den, så skulde de se deres regnskabsbøger igjennem for at udfinde den sum, de årlig har givet ud til krandse, og så tage den bestemmelse: nn giver vi ingen kranse mere, men ved årets slutning sender vi den sum, vi ellers har brugt dertil, til en eller anden forening, der har den fattige ungdoms oplysning